

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z protestu R. G.

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 czerwca 2025 r.,

postanawia:

pozostawić protest bez dalszego biegu.

Paweł Czubik Paweł Księżak Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6 czerwca 2025 r. (data prezentaty z Biura Podawczego Sądu Najwyższego) R. G. (dalej: „Skarżący”) wniósł protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, wnosząc o:

- 1) Unieważnienie wyników II tury wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) Uznanie, że w rzeczywistości większą liczbę ważnie oddanych głosów uzyskał kandydat Rafał Trzaskowski;
- 3) Zbadanie protokołów komisji obwodowych, w szczególności z województw: mazowieckiego, podlaskiego, podkarpackiego, lubelskiego i małopolskiego;
- 4) Zbadanie mechanizmu wykorzystywania zaświadczeń o prawie

do głosowania;

- 5) Dopuszczenie niezależnych biegłych sądowych z zakresu cyberbezpieczeństwa, analizy danych wyborczych oraz prawa wyborczego.

Uzasadniając powyższe Skarżący wskazał na art. 241 § 1 i 2 oraz art. 82 i 83 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (tekst jedn. Dz.U. 2025, poz. 365; dalej: „k.wyb.”). Następnie wskazał on, iż wg oficjalnych danych wybory wygrał Karol Nawrocki zdobywając 10 606 877 głosów (50,89%), zaś jego kontrkandydat Rafał Trzaskowski zdobył 10 237 286 głosów (49,11%). W dalszej kolejności Skarżący podniósł, że podczas wyborów doszło do szeregu nieprawidłowości, które mogły mieć istotny wpływ na ostateczny wynik wyborczy oraz przytoczył obliczenia mające tego dowieść. Dalej Skarżący wskazał na brak transparentnego mechanizmu korekty błędów systemowych i możliwych rozbieżności przy przesyłaniu danych z komisji obwodowych do centralnego systemu informatycznego PKW. W oparciu o powyższe Skarżący uznał, że około 900 000 głosów zostało błędnie zaliczonych na niekorzyść Rafała Trzaskowskiego, co w jego ocenie jednoznacznie przesądza o potrzebie unieważnienia wyniku.

W dalszej części Skarżący podniósł podejrzenie nadużyć związanych z zaświadczeniami o prawie do głosowania, wskazując, że w licznych relacjach członków komisji oraz obserwatorów społecznych wskazywano na podejrzone, praktyki związane z tzw. weryfikacją zaświadczeń przez członków komisji wyborczych przy pomocy nieoficjalnej aplikacji mobilnej. W ocenie Skarżącego mechanizm ten mógł posłużyć do systemowego nadużycia prawa wyborczego w skali, która w znaczący sposób wpłynęła na wynik wyborów poprzez: (a) zawyżenie liczby głosów oddanych na jednego kandydata w wybranych komisjach; (b) pominięcie powtórnie wykorzystanych numerów w systemach kontrolnych z powodu ich braku; (c) braku możliwości weryfikacji zgodności faktycznego wyborcy z numerem zaświadczenia. Na tej podstawie Skarżący wniósł o zbadanie pełnej dokumentacji i charakteru używanej aplikacji, identyfikację osób, które miały do niej dostęp oraz zestawienie danych z faktycznymi danymi z rejestru wydanych zaświadczeń w celu ustalenia, czy doszło do zorganizowanego procederu fałszowania głosów w skali ogólnopolskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 z późn. zm.) wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie. Zgodnie z art 82 § 1 k.wyb., przeciwko ważności wyborów, ważności wyborów w okręgu lub wyborowi określonej osoby może być wniesiony protest z powodu:

1) dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, określonego w rozdziale XXXI Kodeksu karnego, mającego wpływ na przebieg głosowania, ustalenie wyników głosowania lub wyników wyborów lub

2) naruszenia przepisów Kodeksu wyborczego dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyników wyborów, mającego wpływ na wynik wyborów.

Stosownie do art. 321 § 1 k.wyb. protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej wnosi się na piśmie do Sądu Najwyższego nie później niż w ciągu 14 dni od dnia podania wyniku wyborów do publicznej wiadomości przez Państwową Komisję Wyborczą. Protest wyborczy musi zawierać określone elementy formalne. W ślad za art. 321 § 3 k.wyb. wnoszący protest powinien sformułować w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty.

Zgodnie z art. 322 § 1 k.wyb. Sąd Najwyższy pozostawia bez dalszego biegu protest wniesiony przez osobę do tego nieuprawnioną lub niespełniający warunków określonych w art. 321 k.wyb. Niedopuszczalne jest przywrócenie terminu do wniesienia protestu.

Nie ulega wątpliwości, że Skarżący nie przedstawił w proteście żadnych dowodów, potwierdzających zasadność podnoszonych przez niego zarzutów. Podobnie, nie zgłosił on także wniosku dowodowego, odpowiadającego wymaganiom określonym w art. 235¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., który mógłby przysłużyć się wykazaniu podnoszonych przez niego okoliczności. Przytoczenie nieautoryzowanych obliczeń, bez podania metody badawczej, w oparciu o którą zostały one przeprowadzone, nie odpowiada wymogom określonym w art. 235¹

k.p.c., który stanowi, że we wniosku o przeprowadzenie dowodu strona jest obowiązana oznaczyć dowód w sposób umożliwiający przeprowadzenie go oraz wyszczególnić fakty, które mają zostać wykazane tym dowodem. Analogiczne konkluzje nasuwają się w stosunku do zarzutu nadużyć związanych z zaświadczeniami o prawie do głosowania, gdzie Skarżący powołał się na „liczne relacje członków komisji oraz obserwatorów społecznych”. Skarżący nie podał – możliwego do weryfikacji przez Sąd Najwyższy - źródła twierdzeń o przytoczonych w proteście nadużyciach.

Dodatkowo należy wskazać, że wszystkie zarzuty mają charakter bardzo ogólnikowy i nie odnoszą się do żadnego konkretnie dostrzeżonego przez skarżącego naruszenia przepisów, które mieściłoby się w granicach wyznaczonych treścią art. 82 § 1 k.wyb. Tymczasem podstawą protestu wyborczego nie mogą być zarzuty o charakterze abstrakcyjnym, odnoszące się do bliżej niesprecyzowanych czynów i innych zdarzeń (I NSW 84/20).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 322 § 1 k.wyb., orzekł jak w sentencji postanowienia.

Paweł Czubik Paweł Księżak Maria Szczepaniec

[J.M.]

[a.ł]